

DEVELOPING THE COMMUNICATIVE CULTURE OF FUTURE PROFESSIONALS

In today's rapidly evolving world, shaped by technological advancements and globalization, the demands placed on professionals across all sectors have significantly increased. Beyond possessing specialized knowledge and technical skills, individuals must now excel in interpersonal interactions, relationship-building, and effective communication. A high level of communicative culture has become an indispensable component of professionalism. Consequently, the cultivation of communicative culture in future professionals is a crucial aspect of their professional development.

The Concept of Communicative Culture

Communicative culture encompasses a complex interplay of knowledge, skills, and values that facilitate effective interactions with others. It encompasses both verbal and nonverbal communication, the ability to understand and convey emotions, and the capacity to adapt to diverse cultural contexts. For future professionals, communicative culture is a cornerstone of professional success as it directly influences their ability to establish robust and productive relationships.

The Role of Communicative Culture in Professional Life

Within a professional setting, communicative culture empowers individuals to mitigate conflicts, foster cooperation with colleagues and clients, and cultivate a positive company image. It is particularly vital for professionals who interact directly with people, such as doctors, educators, lawyers, and managers. The ability to articulate thoughts clearly, consider others' perspectives, interpret nonverbal cues, and adhere to ethical standards is essential for fostering a conducive work environment.

Components of Communicative Culture

Communicative culture comprises several fundamental components: verbal communication, encompassing language proficiency, clarity of expression, and the appropriate use of vocabulary and intonation; nonverbal communication, involving the use of facial expressions, gestures, and the ability to interpret others' nonverbal cues; emotional intelligence, encompassing the capacity to manage and express one's emotions, understand the emotional states of others, and foster effective cooperation; and ethical communication, characterized by adherence to moral and ethical standards, honesty, and respect for others, which are essential for building trust and productive interactions.

Factors Influencing the Development of Communicative Culture

Education: Educational institutions serve as the primary setting for future professionals to acquire knowledge and develop communication skills.

Cultural Environment: Sociocultural factors and traditions shape individuals' worldviews and influence their communicative behaviors.

Personal Qualities: Personal attributes such as character, emotional intelligence, and an openness to new knowledge and experiences play a significant role.

Professional Environment: Each profession has unique communication requirements, necessitating the development of specialized skills aligned with the chosen career path.

The Role of Educators in Fostering Communicative Culture

Educators play a key role in developing students' communicative culture. Their responsibilities extend beyond knowledge transfer; they must also serve as role models. Educators should demonstrate high-level communicative skills in their interactions, cultivate a positive classroom environment, and encourage students to actively participate in communication processes.

Conclusion

The development of communicative culture in future professionals is a multifaceted and intricate process that requires both personal growth and systematic efforts from educational institutions. Effective communicative skills contribute to professional success, enhance the fulfillment of professional responsibilities, and lay the foundation for career advancement. By

cultivating communication skills and emotional intelligence, future professionals can ensure successful interactions in any professional setting.

Кияшко Анастасія Віталіївна

Науковий керівник – ст. викладач Кібенко Л.М.

Державний біотехнологічний університет

ІСТОРИЧНА РОЛЬ ЛАТИНСЬКОЇ МОВИ ЯК МІЖНАРОДНОЇ МОВИ НАУКИ І ХУДОЖНЬОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Історична роль латинської мови як міжнародної мови науки і художньої літератури істотно відрізняє її від численних штучних мов, що пропонувалися для міжнародного спілкування, - як від тих, котрі одержали хоча б обмежене поширення, так і від незрівнянно більшої їхньої частини, що залишилися мертвонародженими проектами. Будучи державною мовою багатоплемінної Римської імперії, що займала до III ст. н.е. величезну територію навколо Середземного моря, латинська мова виявилася єдиною у її західній частині мовою культури. Це своє значення вона зберегла і після падіння Західної Римської імперії в V ст. під натиском варварських племен. Аж до XII - XIII ст. латинська мова залишалася єдиною літературною мовою, зняряддям художньої творчості і наукової думки, але насамперед - мовою католицької релігії, що складала основу середньовічної ідеології.

В усному мовленні численних романизованих племен латинська мова змінилася настільки, що вже в III - IV ст. вона перетворилася в ряд локальних діалектів, які у своїй сукупності носять назву вульгарної латини. Надалі ці діалекти поклали початок сучасним романським мовам. Письмова латинська мова при всім своїм розмаїтті областей, у яких вона застосовувалась, не втрачала своєї єдності: володіння нею відкривало для її носіїв можливість взаємного живого спілкування, як у романизованих країнах, так і за їхніми межами.

Винятковою була роль класичної латинської мови в епоху Відродження (XIV–XVI ст.), коли просвітники виявили великий інтерес до античної культури, наслідуючи античні зразки. В епоху Відродження латинською мовою пишуть свої твори Еразм Роттердамський (1466–1536) у Голландії, Томас Мор (1478–1535) в Англії, Джордано Бруно (1548–1600), Томазо Кампанелла (1568–1639) в Італії. Латинська мова стає в цей період важливим засобом міжнародного культурного і наукового спілкування.

Багатомовне поширення латинської мови викликало потребу ґрунтовно вивчати її у школах, укладати словники, видавати переклади, що сприяло проникненню відповідної латинської лексики до нових західноєвропейських мов.

У XVII–XVIII ст. латинською мовою писали свої твори філософи, історики, фізики і математики: Фр. Бекон (1561–1626), С.-Ф. Кльонович (1545–1602),

Р. Декарт (1596–1650), П. Гассенді (1592–1655), Б.Спіноза (1632–1677),

І. Ньютон (1643–1727), Г. Ляйбніц (1646–1716). Латинською мовою писали твори українські вчені й письменники: Ю. Дрогобич (бл.1450–1494), П. Русин із Коросна (1470–1517), С. Оріховський (1513–1566), І. Домбровський (поч. XVII ст.), Т. Прокопович (1681–1736), Г. Сковорода (1722–1794), М. Довгалевський (перша половина XVIII ст.).

Помітну роль відігравала латинська мова на українських землях. Нею користувалися ще з часів Галицько-Волинського князівства. У першій половині XIV ст. у Галичині з'являються перші акти внутрішнього обігу, написані латинською мовою. Це так звана актова латина, яка хронологічно охоплює період від 20-х років XIV ст. до останньої третини XVIII ст.

Культурна переорієнтація на західноєвропейські освітні принципи, здійснена в Україні наприкінці XVI ст., сприяла інтенсивному поширенню латини у шкільній практиці. Найважливіші збережені пам'ятки шкільного обігу, написані латинською мовою, пов'язані з Києво-Могилянською академією. До нас дійшло майже 200 рукописних філософських курсів і майже стільки ж курсів поетики та риторики XVII–XVIII ст., складених чи законспектованих латинською мовою. Цією мовою було написано важливі політичні документи, зокрема